

være Lærere, hvilke Lærebøger der skal bruges o. s. v. Dette sidste er nu for det første slet ikke rigtigt, for der er kun en Indstillingsret for det stedlige Skolestyre i saa Henseende; det er altsaa Centraladministrationen og ikke Flertallet, der bestemmer, hvem der skal være Lærere, hvilke Lærebøger der skal bruges o. s. v. Men saa maa det ærede Medlem jo ogsaa oplyse mig om, hvorvidt han er kendt med noget Eksempel paa, at ved de tysk-sprogede Afdelinger af Folkeskolen, som er oprettet — nu tænker jeg særlig paa de maaske en halv Snes tysk-sprogede Skoler, som er oprettet paa Landet —, er Mindretallets Ret sat til Side. Jeg har ikke i dette Øjeblik Kendskab til et eneste Tilfælde, hvor der fra et saadant Mindretal er kommet en Indstilling til Centraladministrationen, som er blevet afslaaet. Det ærede Medlem skylder at oplyse mig om, hvorpaa han støtter Paastanden om, at Mindretallets Skoler er Flertallets. Men for øvrigt glædede det mig, at det ærede Medlem intet konkret havde at anke over Administrationen Skolen vedrørende i de sønderjydske Landsdele.

Justitsministeren (Rytter): Det vigtigste Spørgsmaal, vi forhandler om her, er selvfølgelig det økonomiske. Jeg skal derfor ogsaa straks indlade mig paa denne Side af Sagen, og her maa jeg udtale min Glæde over, at kun en eneste af de Herrer har bragt Justitsministeriet en Tak, fordi vi har optaget en eller anden Bevilling paa Finansloven. Det opfatter jeg som et Udtryk for, at Tingets Medlemmer ikke har fundet nogen overflødig Bevilling paa dette Ministeriums Budget. Kun en eneste, det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange, har takket Ministeriet for en lille Bevilling paa 200 Kr. til Thunø Lægedistrikt. Det skal blive undersøgt, om vi kan spare denne Bevilling, men jeg tror det ikke; der er altid gaaet efter visse almindelige Regler, og vi har derfor givet den. Jeg er altsaa glad ved, at der ikke synes at være overflødige Bevillinger. Men Spørgsmaalet er, om der kunde være sparet mere endnu paa Ministeriets Budget, end der er.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich har været inde paa denne Side af Sagen og udtalte i skarpe Ord, at Ministrene ikke skulde spille deres Sommerferie med at rejse rundt og holde Taler, men de skulde i Stedet for lægge Vægt paa Sparsommelighed; han siger, at der ikke indenfor Ministeriet er udvist nogen som helst Bestræbelse derfor, ikke et Menneske har interesseret sig for den Side af Sagen. Jeg er glad over den Kritik, for jeg er klar

over, at bag den ligger der selvfølgelig ogsaa Kendsgerninger, thi ellers vilde det ærede Medlem aldrig have fremsat den. Han kom ogsaa ind paa at omtale Justitsministeriet, og han siger der, at han maa indrømme, at der har været nogle Bestræbelser for at spare sparsommelig, men noget gennemgribende Sparesystem har ikke vist sig. Jeg maa lige kort vise med Tal, hvorledes det har været i min Tid. Der blev i 1920—21, for Justitsministeriets Vedkommende, paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven bevilget 51 385 000 Kr., og der blev anvendt 42 061 000 Kr. Det tyder dog paa nogen Sparsommelighed. I 1921—22 er Bevillingen paa Finansloven gaaet ned til 38 804 000 Kr.; det er dog en Nedgang. Paa Finanslovsforslaget for 1922—23 er de yderligere gaaet ned med 5,5 Millioner til 33 363 000 Kr. Jeg synes dog altsaa, der er en Nedgang. Men det ærede Medlem, som saa kritisk har gennemgaaet disse Budgetter, maa altsaa vide, hvor der kan spares endnu yderligere, og han nævner navnlig Politivæsenet og Sundhedsvæsenet. Jeg vil bede det ærede Medlem, om han ikke kan opgive mig paa hvilke Punkter, saa skal jeg med den største Beredvillighed tage dem op for at se, om der virkelig kan spares yderligere. For jeg er klar over, at det ærede Medlem selvfølgelig har reelle Betragtninger bag, og at det ikke helt gaar ham som det ærede Medlem Hr. Rode, naar denne ogsaa var inde paa Justitsministeriets Budget.

Det forekommer mig nemlig at være en mærkværdig Begrundelse, det ærede Medlem Hr. Rode bruger overfor Statsministeren. Jeg skal tillade mig at læse det ærede Medlems Ord op. Han citerer Statsministerens Ord, der lyder saaledes: „Naar Mindreudgiften i det hele har kunnet blive saa betydelig, ligger det for en Del væsentlig i de synkende Priser og i, at man overalt har søgt Besparelser gennemført i saa stort Omfang, som det var muligt“. Disse Ord falder det ærede Medlem Hr. Rode noget for Brystet, og han siger saa: „Denne Begrundelse er aldeles urigtig. De synkende Priser har kun vist sig ganske lidt paa det Statsregnskab, som er aflagt, og administrative Besparelser er usporlige. Der findes ganske vist Udgiftsformindskelser, som er faktiske Besparelser, der f. Eks. skyldes, at der har været alt for højt regnede Lønninger paa Justitsministeriets og Fængselsvæsenets Omraade“ . . . , men „det er Beløb, der ikke er kommet til Udbetaling“. Nu kunde jeg godt lide at vide, hvordan man overhovedet skulde kunne vise Sparsommelighed, uden netop ved at der er Beløb, der ikke kommer til Udbetaling. Men det ærede Medlem